

[Hanne Reintoft.]

søger at løse de problemer, som jeg har nævnt. Det er urimeligt, at de langvarigt arbejdsløse er de eneste, der ikke skal have deres indtægt reguleret i dette forår. De har længe båret indtægtsnedgangens byrder, og vi må samtidig huske, at de trods manglende indtægtsregulering kommer til at bære deres del af øgede skatter og afgifter.

Jeg er klar over, at der har været en enkelt ikke heldig ændring i praksis med administrationen af arbejdsløshedslovens § 12, stk. 5, men at man vendte tilbage til det oprindelige, altså heller ikke gode, grundlag: at foretage beregningen på grundlag af gennemsnittet af den sidste 5 ugers periode. Det eneste regulære ville selvfølgelig være at erstatte arbejdsindtægten fuldt ud, men jeg håber, at ministeren er i stand til, når det nu ikke kan lade sig gøre, at komme med konkrete forslag til løsning af de her skitserede problemer, f. eks. at fagets nuværende mindsteløn måtte være det laveste grundlag for beregning af understøttelsens størrelse, således at den reguleredes derefter. Ministeren er næppe i tvivl om, at hele den nye arbejdsløshedslovgivning giver megen utilfredshed ude omkring.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlggaard):

Fru Hanne Reintoft spørger, om jeg er opmærksom på, at arbejdsløshedslovens § 12, stk. 5, som den administreres i øjeblikket, hindrer arbejdsledige personer, der har mistet beskæftigelsen inden den 1. april i år, i at få reguleret deres understøttelse i overensstemmelse med de vedtagne lønstigninger. Den nævnte bestemmelse i arbejdsløshedsloven lyder — jeg citerer bestemmelsen:

„Dagpenge kan til det enkelte medlem højst udbetales med et beløb, der udgør $\frac{4}{5}$ af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste pr. dag.“

Ifølge lovens § 12, stk. 6, fastsætter arbejdsdirektøren de nærmere regler for beregningen af arbejdsindtægten i relation til $\frac{4}{5}$ -grænsen.

Indtil for nogle år siden eller måske endda ikke engang så lang tid siden var det fastsat i de enkelte kassers vedtægter, hvilken løn der skulle lægges til grund. Tidsrummet, daglønnen blev beregnet over, varierede fra 5 uger til 6 måneder. I den nye mønstervedtægt, som gælder for alle kasser, er det fast-

sat, at $\frac{4}{5}$ -grænsen beregnes af $\frac{1}{30}$ af arbejdsfortjenesten i de sidste 5 uger i det seneste arbejdsforhold af over 5 ugers varighed inden for de seneste 12 måneder. Har et medlem ikke haft et sådant 5 ugers arbejdsforhold, anviser mønstervedtægten en anden beregningsmåde; $\frac{4}{5}$ -grænsen beregnes da af gennemsnitsfortjenesten af medlemmets sidste 31 arbejdsdage i det senest forløbne understøttelsesår; der som bekendt løber fra 1. oktober det ene år til 30. september det følgende.

For så vidt angår arbejdsløshedsforsikrede, der er ledige på det tidspunkt, hvor lønnen ved den tidligere beskæftigelse ændres, har problemet for nogle måneder siden været forelagt arbejdsnævnets afdeling angående arbejdsløshedsforsikringen. Nævnet vedtog enstemmigt at udtale, at den gældende lov ikke åbner mulighed for under medlemmets ledighed at ændre ved grundlaget for dagpengeberegningen, for så vidt angår $\frac{4}{5}$ -grænsen. Jeg er enig i denne fortolkning. Nævnet vedtog tillige, at udvalget af 1964 om arbejdsløshedsforsikringen, der overvejer spørgsmålet om ændring af arbejdsløshedslovgivningen, skulle gøres opmærksom på problemet, og dette er, efter hvad jeg har fået oplyst, også sket.

Hvad angår de tilfælde, hvor en ledighedsperiode afbrydes af kortere tidsrum med mere eller mindre tilfældigt arbejde, kan man naturligvis rejse spørgsmålet, om man bør opretholde, at $\frac{4}{5}$ -reglen skal anvendes på det seneste arbejdsforhold af over 5 ugers varighed, eller om der bør ske en sammenstyknings af måske mange beskæftigelsesperioders indtægtsforhold. En sådan fremgangsmåde — og jeg har indtrykket af, at det er en sådan fremgangsmåde, fru Hanne Reintoft gør sig til talsmand for — vil nu for det første ikke være helt uden risiko for de arbejdsløshedsforsikrede, men dertil kommer, at den ganske utvivlsomt vil være overordentlig besværlig at administrere, og jeg kan derfor ikke i og for sig sige, at jeg på forhånd har større sympati for en sådan tanke.

Arbejdsløshedsforsikringsudvalget er imidlertid bekendt med problemet, og det indgår i dets overvejelser.

Hanne Reintoft: Jeg må takke ministeren, fordi ministeren som så ofte før er så venlig